

Aquesta web fa servir 'galetes' pròpies i de tercers per optimitzar i adaptar-se a la vostra navegació i a les vostres preferències, entre més tasques. Si continueu navegant, entenem que les accepteu. Podeu canviar-ne la configuració, desactivar-les o obtenir-ne més informació. [Més informació](#)

En què creu
VilaWeb?

Som un diari al qual tothom pot accedir lliurement
gràcies al suport dels seus lectors compromesos

Vull fer-me
subscriber

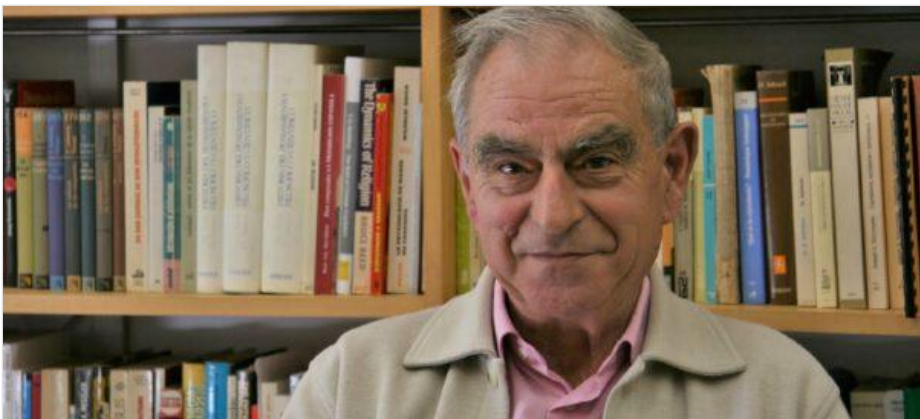
Mail Obert

Martí Estruch Axmacher

OPINIÓ > MAIL OBERT

Un pare sociòleg

«El protagonista de 'Crec recordar' és un home discret i mesurat que sempre ha fugit dels protagonismes, un savi que hauria pogut ser monjo i va acabar fent de sociòleg»

Per: [Martí Estruch Axmacher](#)

16.09.2019 21:50

Sense anuncis Favorit

El meu pare fumava Ducados, fins i tot dins el cotxe. Tenim una edat i som d'una època. Encara en fuma ara, de Ducados. Recordo un dia que, de molt petit, li vaig demanar que me'l deixés tastar. Ell em va allargar la cigarreta i jo vaig xuclar fort. Vaig tossir molt i molta estona seguida. Al cap d'uns anys, es va repetir l'escena amb un got de whisky, amb les mateixes conseqüències. Després, a la vida, he acabat odiant el tabac i assaborint un bon *scotch*, però aquesta manera de fer m'ha marcat més del que s'imagina el psicoanalista que no tinc.

El vespre escoltava Brent Brassens, també em serveix per entendre qui soc, però sobretot quina mena de pares tenia. Jo sóc fill dels meus pares, però també del Lego, els àlbums de Tintín, el tren elèctric Märklin, la cistella de bàsquet i la taula de ping-pong al jardí, l'austeritat d'unes prestatgeries fetes amb maons i taulons pintats, la barreja de llengües i un estudi fotogràfic casolà al pis de dalt que feia olor de productes químics.

Fins que es va jubilar l'any 2013, el meu pare va fer classe de Sociologia a la UAB. Havia començat l'any 1971, quan les aules encara eren a Sant Cugat del Vallès. Tota una vida dedicada a la docència i la recerca, sobretot en l'àmbit de la sociologia de la religió, gaudint del contacte amb els estudiants i patint amb la creixent burocratització i funcionarització de la universitat. Són molts milers d'estudiants els qui han passat per les seves classes, molts centenars d'estudiants els qui han llegit els seus llibres i sobretot les traduccions al català dels grans clàssics de la sociologia i algunes desenes els qui avui són sociòlegs gràcies o per culpa seva.

'Així, tu ets fill del Joan Estruch?' és una frase que he sentit un munt de vegades. Sempre enmig de lloances, fins i tot entre els qui suspèien, que no eren pocs. No vaig anar mai a cap classe seva, i me'n penedeixo, però estic segur que si tenies les orelles mínimament obertes, era dels professors que t'ensenyaven a pensar, a demanar-te el perquè de les coses, a veure l'altra cara de la moneda, a ser crític amb el poder, a posar-ho tot en dubte d'entrada i com a mètode, a no creure mai cap enquesta, a utilitzar la ironia com a arma... 'He de fer un treball sobre la insubmissió', li vaig dir un dia, 'per què creus que la gent es fa o ens fem insubmisos?'. 'La pregunta bona no és aquesta, la pregunta bona és per què la gent fa o continua fent el servei militar', em va respondre.

Tenir un pare sociòleg no és del tot fàcil, sobretot quan ets petit. Sort que podia explicar que era professor, perquè malgrat tenir el mestre a casa, no sé si he acabat d'entendre mai què és això de la sociologia. Sé que implica fer-se preguntes i jo he triat l'opció més fàcil, que és fer-ne als altres com a periodista. Suposo que en major o menor mesura, tots som fills d'un pare i d'una mare. Avui dia, potser ja no tant, o potser no sempre, però ja m'enteneu. Segur que als fills del forner del poble, el fuster o la metgessa també els pregunten si són fills de sons pares. Jo sempre he respost que sí amb un punt d'orgull mal dissimulat.

Tot això ve a tomb perquè el meu pare ha posat per escrit els records de la seva vida en un llibre que porta per títol *Crec recordar* (Fragmenta Editorial). Parteix dels orígens familiars protestants, que en l'ambient catòlic de l'època era una marca important. El besavi va arribar a ser bisbe. Després va avançant cronològicament per una vida en què, més enllà de la família, els temes principals són la universitat, la sociologia i les diferents formes de vida religiosa. El protagonista és un home discret i mesurat que sempre ha fugit dels protagonismes, un savi que hauria pogut ser monjo i va acabar fent de sociòleg.

eurodiputats independentistes i la suspensió dels diputats congrés espanyol 'probablement' acabaran a l'ONU

11:43 Albert Batlle nega una 'tendència a l'alça' d'homicidis a Barcelona

11:26 El jutge exigeix al govern espanyol la informació sobre qui va ordenar les càrregues de l'1-O

09:41 Israel no surt del bloqueig després de les eleccions

09:32 [VÍDEO] Pedro Sánchez manté l'amenaça del 155 en el tret de sortida cap al 10-N

08:51 El fiscal Zaragoza es vanta de saber que la sentència es farà pública cap al 12 d'octubre

08:00 Les portades: 'Tornada a les urnes' i 'La ineficàcia dels partits porta a la repetició electoral'

07:22 Els Mossos desallotgen una casa ocupada al barri de Gràcia de Barcelona

02:00 Trenant Barxes

Per a VilaWeb el vostre suport ho és tot

Sostenir un esforç editorial del nivell i el compromís de VilaWeb, únicament amb la publicitat, és molt difícil. Per això necessitem encara molts subscriptors nous per a allunyar qualsevol ombra de